

olli, siiski sadeti iggale pole ueste pallojaid, et rohke-
mine rahvast tulleks. Maanteed ja kõrtsid olid terah-
vast täis, otsego olleks kuskil liggimail lata lifumas.

Wana wend Reinowadder seisis koddu ahjo peal
ja ei usaldanud wõeraspeole tulla, kuhju mehhike
nahha ehk olleks münud. Tõutatud tekäik ei tulnud
teemale mele, waid mõtted käisid ue üllekohtuse töö
peale. — Kuninga kotta olli neil päiwil üks wana
kulus laulik ja kandlelõja tulnud, kes mõnda sent-
sakat luggu Reinowadderi issa-issast rahwale kulutas.
Neid laulust kuuldes läks ellajate selts wägga rõem-
jaks: wõitles, üppas, kopsis päid ja sarwi kofko,
laksatas nokka, ehk sillis sulgi ja karwu silledaks.
Poisikesed puhbusid sarwe, lõid supilli, aijasid leht-
pilli ja pao: willet, et wets laksas. Tüttarlapsed
tegyid kassi-märssisi, kaste-einast sanikesi ja punusid
lillest lindi wisi kofko, mis pärja peale pannid.
Kriimsilma emand olli kuningasa käest ue saksawärki
tänu sanud; uhkus aijas wanamori niina kõrgekse.
Messikäppa wanem lellepoeg, Wändra-päts, üks
nahkaks keera: ammas, oskas Pohla ja Mustlase
tantsi, mis kõikidele teña olli wadata.

Subba olid kahhelsa peo: päwa üllemal lustis
mõda läinud, seal astus pissoke koddojänēs, Kanin-
ken nimi, kuningas ette, kumardas wertise päga
allondlikult ja ütles nukral meel: „Issand! kuning-
lik issand! ja üllemad rigi nõuomehhed! allastage
minõ wõetikesse peale. Minõ waene olin mõrtsuka
Reinowadderi küsis, et waewalt elloga peasin. —

Siie weike kestommiko aeal juhtusin teed käies
Kurjassunnitus mõisa wärrawasse, kus Reinowad-
der murru pingil kõhhuli maas olli; ramat seisis
teña niina ees. Ma astusin tassase sammuga
teñast mõda. Pipsti! kargas ta forraga maast üllesse
ja astus lahkest terretades mulle wasto. Enne kui
aega sain terretamist wastowõtta, tundsin ta mõrt-
suka küned jubba kullas. Nuttust kõhhuli eites pea-
sin waewaga teña käest, pistsin kui tuul puuma.
Reinowadder ahwardas täie suuga: kül ma so raipe
kassuka teineford pärrin! Minõ andsin jalgile lõhna,
et kannud wälkusi; ei ehmatas annud aega tähhele
panna, kudda üks kõrw mõrtsoka kätte jänud. Wer-
rifeks kriimustatud pääst näate teña rabbamise
jalgi. — Se on arwalik kangekaelus ja kuuningliko
wõlli põlgtus, kui niisuggune rõwel ja mõrtsokas
waggaid tekäijaid siusab ja neile — “

Koddojänese juttu lõppetas sõnakas warres,
lianimõga Wargasilm, kes kuningas ees nokka
kumardades ütles: „Nuorikkas issand, wäggew künin-
gas! wägga nukraid leina sõnimeid pean teile ku-
lutama. Kõdda ja ahvastus tõmbawad kelepaelad
kangeks! Si jõua ni pikkalt willetjust teile kulutada
kui tarwis lähheks. Nuttustamine lõhhub uest mo-
kurwa süddame ruffuks: oh willetsat luggu! Kes
muia forest ilmale tulnud, kaewago minõ ahvastust!
— Ommiko esimeese kulle aeal wõtsime kão pet-
mise wasto mõne wihm:usfikesse surufeks, panime
lingad jalga ja affasime koddunt tullesse. Terraw: